

ת"פ 20655/04/15 - מדינת ישראל נגד רבחי גרדאת

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 20655-04-15 מדינת ישראל נ' גרדאת (אחר/נוסף) 13 ינואר 2016

בפני
בעניין: כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רבחי גרדאת

הנאשם

גזר-דין

רקע

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעובדות כתב-האישום כפי שהן (ללא תיקון), בשתי עבירות של הסעה שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל).

כתב-האישום מחזיק שני אישומים: בהתאם לעובדות האישום הראשון, בתאריך 10.4.2015, בסמוך לשעה 01:50, ברחוב העלייה בבית-שמש, הסיע הנאשם ברכב שלושה תושבים זרים השוהים בישראל שלא כדין. בהתאם לעובדות האישום השני, בתאריך 22.2.2015, בסמוך לשעה 15:00, בצומת המצודה בירושלים, הסיע הנאשם ברכב שני תושבים זרים השוהים בישראל שלא כדין.

2. הצדדים הגיעו להסכמה עונשית לפיה יוטל על הנאשם עונש של מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות בטווח שבין 4 ל- 6 חודשים, וכן מאסר מותנה. עוד הוסכם כי המאשימה תעתור לעונשי פסילה בפועל ועל-תנאי, ואילו הסנגור יטען כי יש להסתפק בתקופת-הזמן בה הנאשם פסול מלנהוג במסגרת הליך המ"ת בתיק זה ולהורות על פסילה על-תנאי בלבד.

בהתאם להסכמת הצדדים, הפניתי את הנאשם לממונה על עבודות השירות לצורך עריכת חוות-דעת בעניינו. מחוות-דעת הממונה מיום 23.12.2015 עולה כי הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

3. בא-כוח המאשימה, עו"ד דניאל שמשלשווילי, עמד על חומרת המעשים המיוחסים לנאשם. בהתאם להסכם

הטווח העונשי שהושג בין הצדדים, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה, פסילה בפועל של 13 חודשים ופסילה על-תנאי.

4. מנגד, בא-כוח הנאשם, עו"ד ריאד סוואעד, עמד על הנסיבות לקולא בעניינו של הנאשם, ועתר ל-4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות. הסנגור הוסיף וטען לפני כי יש להסתפק בתקופת-הזמן בה היה מרשו פסול מלנהוג במסגרת הליך המ"ת, ולהטיל עליו עונש פסילה על-תנאי בלבד.

מתחם העונש ההולם אל מול טווח הענישה המוסכם בין הצדדים

5. בהתאם לפסיקתו של בית-המשפט העליון, במצב בו נערך בין הצדדים הסדר טיעון המבוסס על טווח ענישה מוסכם, על בית-המשפט הגוזר את הדין לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם בהתאם לאמות-המידה הנורמטיביות שנקבעו בתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). לאחר מכן, על בית-המשפט לוודא כי הסדר הטווח העונשי המוסכם אינו חורג באופן בלתי סביר ממתחם הענישה ההולמת, וזאת לפי אמות-המידה שנקבעו בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577 (2002). בשלב האחרון, על בית-המשפט לגזור את הדין בהתחשב בהסדר הטיעון וביתר השיקולים הרלוונטיים לעניין, וזאת מבלי להגביל עצמו בהכרח לשיקולים המנויים בהוראות תיקון 113 לחוק העונשין (ראו: ע"פ 3042/13 חיימוב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (21.5.2011); ע"פ 5953/13 מדינת ישראל נ' דויד, פסקה 20 (6.7.2014); ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 13-17 (4.12.2013); עוד ראו: עפ"ג (מחוזי-ים) 30554-11-13 זקן נ' מדינת ישראל (5.2.2014)). בהתאם לכך, אפנה תחילה לקביעת מתחמי העונש ההולם במקרה דנן.

ריבוי עבירות

6. מאחר שבנסיבות המקרה דנן הורשע הנאשם בשתי עבירות של הסעה שלא כדין במסגרת שני אישומים, השאלה שמתעוררת תחילה הנה האם שני האישומים מהווים אירוע אחד לצורך קביעתו של מתחם ענישה הולמת כולל, או שמא מדובר בשני אירועים אשר יש לקבוע בנוגע לכל אחד מהם מתחם עונש הולם נפרד (ראו: סעיף 40 לחוק העונשין).

ניתן למצוא פנים לכאן ולכאן בשאלה האמורה. בנסיבות העניין, לא ראיתי להכריע בין שתי הגישות הפרשניות האפשריות למונח "אירוע" כפי שפורטו בע"פ 4913/10 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014). תחת זאת, אקבע מתחמים נפרדים לכל אחד מהאישומים נשוא כתב-האישום (בהתאם למבחן "הצורני-העובדתי"), ולצדם אקבע מתחם כולל המתייחס לשני האישומים בגינם הורשע הנאשם (בהתאם למבחן "הקשר ההדוק").

קביעת מתחמי הענישה ההולמת אל מול הסדר הטווח העונשי בין הצדדים

7. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

הערכים המוגנים שנפגעו בגין ביצוע העבירות עניינם בשמירה של המדינה על גבולותיה ובעמידתה על זכותה לקבוע מי הם הרשאים להיכנס לשטחה, ובתוך כך הגנה על ביטחונה ועל ביטחון תושביה.

בחינת **נסיבות ביצוע העבירות** מעלה כי בשתי הזדמנויות שונות הסיע הנאשם ברכבו שוהים בלתי חוקיים: פעם אחת הסיע הנאשם שני שב"חים, ופעם נוספת הסיע שלושה שב"חים. לצד זאת, יש לתת את הדעת לכך שאין מדובר בהסעת שוהים בלתי חוקיים בנסיבות מחמירות. כמו כן, ההסעה המיוחסת לנאשם בשני המקרים, בוצעה בתוך ישראל (להבדיל למשל מהאזור אל תוך שטח ישראל). בנוסף, מכתב-האישום לא עולה אינדיקציה לכך שהעבירות בוצעו תמורת תשלום כספי.

אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, נפסק כי על דרך הכלל, הענישה הראויה בגין עבירה של הסעת שב"חים הנה מאסר בפועל. לצד זאת, נקבע כי לעולם יש לשקול את נסיבותיו של המקרה ושל העושה (ראו: רע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל (12.2.2006)). בחינת פסיקתם של בתי-המשפט מלמדת כי בגין עבירה של הסעת שב"ח בנסיבות שאינן מחמירות ולמטרה שאינה פגיעה בשלום הציבור, רכוש או בטחון, נוהגים בתי-המשפט להטיל עונשים הנעים מעונש מאסר בפועל למשך מספר חודשים אשר יכול וירוצה בעבודות שירות, ועד עונש מאסר בפועל למשך מספר חודשים לריצוי מאחורי סורג ובריח (ראו והשוו: ת"פ (פ"ת) 7065-03-13 מדינת ישראל נ' אבו קישק (15.7.2013); ת"פ (פ"ת) 15590-11-12 מדינת ישראל נ' עמר (10.7.2013); ת"פ (כ"ס) 6106-07-12 מדינת ישראל נ' עריאן (10.7.2013); ת"פ (כ"ס) 2049/08 מדינת ישראל נ' נסאסרה (30.5.2013)).

8. בהתחשב בעיקרון ההלימה המהווה עיקרון מנחה בענישה; בשים לב לעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים; בהתחשב בנסיבות ביצוע המעשים כפי שפורטו לעיל; ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; אני סבורה כי מתחמי הענישה ההולמת לגבי האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן הנם כדלקמן:

בהתאם לגישה הפרשנית הרואה בכל אחד מהאישומים אירוע נפרד ("המבחן הצורני-העובדתי"), מתחם העונש ההולם בגין כל אחת מעבירות הסעת השב"ח (שאינן בנסיבות מחמירות) בהן הורשע הנאשם, נע **ממאסר קצר בפועל (אשר יכול וירוצה בעבודות שירות), ועד 9 חודשי מאסר בפועל**.

בהתאם לגישה הפרשנית הרואה בשני האישומים "אירוע" אחד ("מבחן הקשר ההדוק"), מתחם העונש ההולם ביחס לשתי העבירות בגין הורשע הנאשם, נע **ממספר בודד של חודשי מאסר בפועל (אשר יכול וירוצה בעבודות שירות לתקופה המקסימאלית הקבועה בחוק או קרוב לכך) ועד 12 חודשי מאסר בפועל**.

9. כאמור, במקרה שלפניי הציגו הצדדים טווח ענישה מוסכם, אשר נע בין 4 ל- 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים; ולאחר שבחנתי את טווח הענישה המוסכם, אל מול מתחמי העונש ההולם על-פי עקרונותיו של תיקון 113 לחוק העונשין; באתי למסקנה כי טווח הענישה המוסכם אליו הגיעו הצדדים נמצא בגדרי מתחמי הענישה ההולמת, ולפיכך אראה לכבדו ואגזור את העונש במסגרתו.

גזירת העונש המתאים

10. בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, יש לשקול את הנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירות:

לחובת הנאשם, שקלתי את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם ואת הצורך בהרתעת היחיד והרבים מפני ביצוען, במיוחד נוכח הסיכונים הגלומים בהן. כמו כן, הובא לעיוני גליון ההרשעות התעבורתיות הקודמות של הנאשם.

לקולא, התחשבתי בהודאת הנאשם ובנטילת האחריות הנלווית לכך. כמו כן התחשבתי בהעדר העבר הפלילי, ובכך שהנאשם שהה במעצר בית מלא קרוב לחודש ימים.

באיזון בין השיקולים אני רואה להעמיד את עונשו של הנאשם על 5 חודשי עבודות שירות. אשר לעונשי הפסילה - נוכח העובדה שהנאשם פסול מלנהוג במסגרת הליך המ"ת בתיק זה החל מיום 10.4.2015, קרי- כתשעה חודשים, אראה להסתפק בתקופה זו ולהטיל עליו פסילה על-תנאי.

סוף דבר

11. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 5 חודשי מאסר בפועל, אותם יוכל הנאשם לרצות בעבודות שירות כפי שקבע הממונה על עבודות השירות בחוות-דעתו. על הנאשם להתייצב לריצוי עונשו ביום 20.4.2016 עד השעה 10:00 במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר-שבע.

מובהר כי על הנאשם לעדכן את משרד הממונה בכל שינוי, אם יחול, בכתובת מגוריו. כמו כן, מוזהר הנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח ובביקורות הפתע, וכי כל הפרה בתנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית ולריצוי העונש במאסר בין כותלי בית הכלא.

ב. מאסר על-תנאי של 4 חודשים למשך שלוש שנים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ג. פסילה על-תנאי של 6 חודשים למשך שלוש שנים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה לפי סעיף 12א לחוק הכניסה לישראל.

ד. רישיון הנהיגה יוחזר לנאשם.

המזכירות תשלח העתק גזר-הדין לממונה על עבודות השירות.

עמוד 4

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ג' שבט תשע"ו, 13 ינואר 2016, במעמד הצדדים.